

דבריים בשם בני המשפחה

זנבנו מלרוים הינום לדרכו האחרונה אדם שהיה איתו אמת. בימים האלה כאשר חל פירות בערכים ובנורמות, וגם מתשגי האמת והצדק מתפשרים עם המציאות, בולטים במיוחד היושר, והאמת הפנימית הבלתי מתפשרת שלו.

שמעון לא היה אדם קל. לא תמיד היה קל לסביבתו, ובעיקר לא הקל על עצמו. הוא חבב דקיים רמה גבוהה מאוד של אחריות למעשיו, ושל יושר שלא תמיד התקבל בהבנה. יחד עם זאת כל מי שזכה להיות במחיצתו הקרובה, הכיר וידע שמאחורי החזות הזקופה והבוקשה, היה אדם בעל לב חם ורגיש, היה בעל, אבא, וסבא בפלא.

ובר באמן ומסור. ותמיד תמך, עודד והקשיב.

שמעון היה אדם חכם ומשכיל. בעל דעות ברורות בהרבה שטחים, ובעל רוח נשיבה גבוהה. מסתבר שהצירוף של יושר, גאון, וחוסר נכונות מוחלט להתכופף, יחד עם הכרת מציאות החיים באופן מפורט, הביאו אותו למסקנות שאין מהן דרך חזרה.

מסתבר גם, שדוקא האנשים החזקים והגאים, בשברים משהו שאינם מסוגלים להתכופף קצת, ולתת לדברים לעבור מעליהם, ושמעון סימל עץ גדול, זקוף, וחזק, שכולנו הסינו בצילו. אבל סערות החיים יכלו לו והפילו אותו.

שמעון החליט לשים קץ לחייו למרות שכולנו כואבים את מותו, ולא משלימים עם חסרונו, זנו מכבדים את החלטתו. איננו מתביישים בה, ועומדים כאיש אחד מאחוריה. לא בשכח אותך ובסתדל לקיים בעצמנו ולהנך את בכדיך ברוח העקרונות שהאמנת בהם.

היה שלום, ויהי זכרך ברוך.

דברים שנאמרו על יד הקבר ע"י שלמה יהל

מעין ברוך